

Ja se sap que barrejar la família amb la feina no és gaire aconsellable, però la història del 4 Carreteres, que avui és una gran àrea de servei al peu del Montseny, desmenteix en part aquesta afirmació i demostra que també es poden fer grans negocis, amb els de casa. Avui el 4 Carreteres el porten dues parelles de cunyades que entre elles, a més de cosines, són amigues, empresàries i molt bones companyes de feina.

“Les 4 Carreteres -recorda la M^a Carme- ja van néixer com un negoci familiar. El meu pare i el meu oncle, que en van ser els fundadors, juntament amb les seves respectives esposes i la iaia Carmeta, ja eren amics abans de ser cunyats. Cap a l’any 1945 van establir-se pel seu compte obrint un petit taller de reparació de cotxes i de camions al peu de l’antiga carretera, la Nacional 152. Uns anys més tard, però a l’altra banda de la via, van inaugurar una gasolinera i al costat van construir un hotel, una cafeteria i un restaurant.”

I continua el seu relat: **“Entre tots ho van tirar endavant però els va caldre treballar molt i descansar molt poc. La meva mare s’estava molt a la cafeteria, la tieta Maria s’estava més al restaurant, la iaia, que era una excel·lent cuinera i una dona de gran caràcter, s’estava amb els plats i les olles controlant-ho tot, que no es llencés el pa i que ningú no tallés el pernil més gruixut del compte, el meu pare, per la seva banda, s’estava a la gasolinera i el meu oncle Ramon feia de mecànic al taller de reparacions.”**

Actualment, bona part dels serveis que encara funcionen al 4 Carreteres daten d’aquella època, per bé que en els darrers anys s’hi han anat fent diferents ampliacions: **“Des que al 1989 els fills vàrem fer-nos càrrec de la totalitat del negoci, hem muntat una altra gasolinera amb una petita cafeteria al costat, on treballen en Ramon, que és el marit de la M^a Dolors, i en Miquel, que és el meu fill. En tot aquest temps, a més, a les antigues instal·lacions hem anat fent importants reformes i grans inversions, per tal d’adaptar-nos a les noves normatives i oferir encara un millor servei als nostres clients.”**

Per la seva excel·lent situació estratègica, al bell mig de l’antiga Nacional 152, però sobretot per la qualitat de la seva cuina i pel tracte familiar que s’ofereix als clients, durant molts anys, el 4 Carreteres ha estat un punt de trobada important per a molts i una mica el refugi de tothom: **“Segurament per això el tipus de clientela que passa per casa al cap del dia i de la setmana és molt variat: esquiadors, viatjants i gent d’empresa, transportistes, jubilats, pescadors, caçadors, boletaires, addictes a les discoteques i als paradisos musicals... En fi, tot un ampli ventall de personatges que entren i surten del 4 Carreteres a qualsevol hora i a qualsevol època de l’any, faci fred o faci calor.”**

I és que al 4 Carreteres, precisament, en qüestió d’horaris funcionen gairebé com en un hospital: tenen obert de cinc de la matinada fins la una de la nit i sempre hi ha algú de guàrdia. Gairebé mai no pengen el cartell de tancat i els únics dies que sí que ho fan són per Nadal i Sant Esteve: **“En algunes ocasions hem intentat de fixar un dia de**

descans setmanal per a tot el personal, però pressionades pels mateixos clients hem hagut de desistir i enterrar definitivament aquesta idea.”

En els darrers anys, l’entorn del 4 Carreteres ha canviat, i força, sobretot des que el 1992 la Nacional 152 la van convertir en una autovia. **“Això ens va obligar a nosaltres -explica la Fina- a replantejar-nos també una mica la nostra situació personal. El túnel del Cadí ja ens havia fet molt de mal, i vàrem adonar-nos que si de veritat volíem salvar el negoci el que ens calia era canviar una mica de mentalitat. Va ser llavors quan vàrem començar a promocionar més la cafeteria, amb el servei d’esmorzars, i els dinars ràpids al restaurant, i a deixar una mica de banda la celebració de banquets. L’entorn, potser, havia deixat de ser l’adequat per a aquesta mena de celebracions i ens calia buscar alternatives noves.”**

Ara com ara, en qualsevol cas, la M^a Carme, la Fina, la M^a Dolors i la Rosa M^a es donen per satisfetes dels canvis que van fer aleshores i continuen treballant com mai perquè els seus clients se sentin sempre com a casa i ho trobin tot sempre a punt: **“Això és una cosa que vaig aprendre molt bé dels meus pares -diu la M^a Carme-. Me’n recordo que de petita a les 4 Carreteres no hi faltava mai de res i això és el que ens va arribar a donar renom i popularitat”.**

“Per aquesta raó -comenta la Fina- poques vegades un client ens ha agafat fora de joc, però mai no oblidaré el dia que Julio Iglesias va venir a casa. Havia demanat cigales i tant si com no volia veure-les a la cuina. Aquell dia les cigales les havíem acabat i cuita-corrents vàrem haver de baixar a Vic a buscar-ne. I ell que entra a la cuina i les cigales sense arribar. Sort que els cuiners, demanant-li autògrafs, el van mig distreure i finalment va sortir de la cuina com si no hagués passat res”.

“De joveneta -afegeix la M^a Carme-, quan encara era soltera, per casa també havien passat altres cantants i grups que aleshores estaven de moda: recordo, per exemple, els Mustangs, els Sirex i el Duo Dinámico. Ah, sí! I també en Luis Aguilé, que ja era client de la casa. Avui qui ens honora de tenir com a clients són el matrimoni Pujol i altres personalitats de la vida política catalana, que coneixen les 4 Carreteres des que eren petits”.

Tal i com els estan anant les coses, la M^a Carme, la Fina, la M^a Dolors i la Rosa M^a, sense cap vacil·lació i totes alhora, afirmen que de 4 Carreteres encara n’hi haurà per molts anys. I més encara quan al darrere ja van pujant les noves generacions: **“No volem dir amb això que als nostres fills els pressionem perquè es quedin a treballar amb nosaltres, una mica com potser van fer els nostres pares. Llevat dels fills de la M^a Dolors, que són els més petits, els altres han estudiat la carrera que han volgut i de tots ells només el fill petit de la Fina, en Ramon, ha volgut estudiar cuina. El més probable és que sigui ell qui porti el restaurant de les 4 Carreteres però... qui ho sap? Potser el que menys ens pensem s’hi quedarà, o potser no.”**



Rosa M^a, Fina, M^a Carme i M^a Dolors – Tona (l'Osona)